

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1134/2015
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Д.Г. из И., чији је пуномоћник М.Ф., адвокат из Н.С., против туженог S. ДОО из Б., чији је пуномоћник С.Р., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1237/14 од 20.02.2015. године, у седници већа одржаној 29.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1237/14 од 20.02.2015. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 583/2012 од 31.01.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, а ставом другим поништено решење туженог бр. 221/2012 од 18.01.2012. године о отказу уговора о раду од 28.08.2009. године, као незаконито. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде за прековремени рад, за период 18.04.2009. – 31.01.2012. година, исплати укупан износ од 38.107,26 динара са припадајућим каматама одређеним на износ месечног доспећа за наведени период. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да обрачуна и уплати надлежном Републичком фонду пензијског и инвалидског осигурања, Републичком фонду за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање, припадајуће доприносе за социјално осигурање на основицу која представља висину неисплаћене увећане зараде за прековремени рад из претходног става, за сваки месец, у периоду 18.04.2009. – 31.01.2012. година. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период 01.02.2012. – 31.12.2013. година исплати укупан износ од 599.742,48 динара са припадајућим каматама одређеним за сваки месец наведеног периода појединачно. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да обрачуна и уплати надлежном Републичком фонду пензијског и

инвалидског осигурања, Републичком фонду за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање, припадајуће доприносе за социјално осигурање на основицу која представља висину штете у виду изгубљене зараде из претходног става, за сваки месец у периоду 01.02.2013. – 31.12.2013. година. Ставом седмим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде штете, уместо враћања на рад, исплати износ од 78.227,28 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, а ставом осмим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, на релацији И. – Н.С. – И., за период 18.04.2009. – 31.01.2012. година исплати износ од укупно 124.965,00 динара са припадајућим каматама одређеним за сваки месец наведеног периода. Ставом деветим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 316.510,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате.

Одлучујући о жалби туженог Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1237/14 од 20.02.2015. године жалбу делимично усвојио, пресуду Основног суда у Новом Саду П1 583/12 од 31.01.2014. године, преиначио у усвајајућем делу тако што је одбио захтев тужиоца за поништај решења туженог бр. 221/12 од 18.01.2012. године о отказу уговора о раду од 28.08.2009. године, као и захтев за накнаду штете у виду изгубљене зараде за период 01.02.2012. – 31.12.2013. године у појединачним месечним износима од по 26.075,76 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, за уплату доприноса за социјално осигурање на наведене износе на име изгубљене зараде, као и за накнаду штете уместо враћања на рад у износу од 78.227,28 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а преиначио и одлуку о трошковима парничног поступка, тако што је одредио да свака странка сноси своје трошкове (став први изреке). Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог, у преосталом усвајајућем делу пресуда је потврђена, а ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 42.146,50 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена чланом 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се не указује на неку од преосталих битних повреда одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити, а указивање на повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП је без значаја, јер се ревизија не може изјавити из тог разлога.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац, који је дипломирани спортски тренер, био је у радном односу код туженог у периоду 01.09.2008. – 31.01.2012. година, када му је тужени решењем бр. 221/2012 од 18.01.2012. године отказао уговор о раду од 28.08.2009. године, с тим да му радни однос престаје закључно са 31.01.2012. године. Тужиоцу је уговор о раду отказан на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, односно из разлога што је услед технолошких, економских и организационих промена код туженог престала потреба за обављањем посла тужиоца. Иначе, тужилац је радио на радном месту поспешивача продаје и послове је обављао у објекту фирме Н. који се налазио у Х.м. у Н.С.. Место становања тужиоца било је у И.. Утврђено је и да је тужени 01.04.2009. године закључио уговор о пословној сарадњи са трговинским предузећем Г., у области купопродаје апарата из продајног асортимана Г. на подручју Републике Србије, да је одредбом члана 3. Уговора предвиђено да тужени на територији Републике Србије организује промотере који ће својом стручном обрадом тржишта да промовишу квалитет производа робне марке Г., а одредбом члана 4. предвиђено је да ће тужени због обезбеђења квалитета вршења услуга из члана 3. Уговора засновати радни однос са промотерима. Објекат Н. у коме је тужилац обављао послове промотера продаје затворен је средином јануара 2012. године, а у исто време тужилац је позван на састанак у Б., на коме су присуствовали запослени у фирми Г., када је тужиоцу понуђено да потпише споразум о престанку радног односа, што је он одбио да учини. Након овог састанка директор туженог је 13.01.2012. године донео Одлуку о увођењу организационих и економских промена и утврђивању и решавању вишка запослених, у којој је наведено да на основу анализе и оцене постојећег стања за 2012. годину, а због раскида уговора о пословној сарадњи са фирмом Г. не постоји потреба за радом тужиоца. Решење о отказу уговора о раду тужиоцу донето је на основу чл. 158, 159. и 179. тачка 9. Закона о раду и у образложењу истог је наведено да тужени отказује тужиоцу уговор о раду због смањења обима пословања, да је директор туженог 13.01.2012. године донео Одлуку на основу које је утврђено да код туженог више нема потребе за радом тужиоца, да се тужиоцу није могао обезбедити други посао који одговара његовој стручној спреми, ни преквалификација за обављање других послова. Утврђено је и да су тужени и Г. 31.01.2012. године договорили прекид пословне сарадње закључно са 29.02.2012. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио одлуку првостепеног суда и одбио захтев тужиоца за поништај решења туженог бр. 221/12 од 18.01.2012. године о отказу уговора о раду од 28.08.2009. године, као и захтев за накнаду штете у виду изгубљене зараде за период 01.02.2012. – 31.12.2013. године и за накнаду штете уместо враћања на рад.

Правилан је став другостепеног суда да су у конкретном случају испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, с обзиром да су тужени и Г. 31.01.2012. године договорили прекид пословне сарадње, закључно са 29.02.2012. године, да је у време отказа уговора о раду тужиоцу објекат у коме је тужилац радио већ био затворен, да је прекид пословне сарадње туженог и Г. био изванредан и евидентан, што се и

догодило убрзо након затварања наведеног објекта, а тужилац је, иначе, био запослен искључиво на пословима промотера продаје производа Г., да је тужени у свему сходно Закону спровео поступак отказивања уговора о раду тужиоцу и да је радни однос престао и свим другим запосленим лицима код туженог, па имајући све то у виду, не постоји сумња о постојању отказног разлога.

Како је решење о отказу уговора о раду тужиоцу законито, то нису основани захтеви тужиоца за накнаду штете у виду изгубљене зараде, за уплату доприноса за социјално осигурање и за накнаду штете уместо враћања на рад.

С обзиром да одлука о трошковима парничног поступка, сходно члану 153. ЗПП зависи од исхода спора и постигнутог успеха странака, правилно је другостепени суд одлучио да свака странка сноси своје трошкове првостепеног поступка, а да тужилац туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 42.146,50 динара.

На основу изложеног Врховни касациони суд је, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**